

Októberi

éjszaka, őrlődik az ember, őrli magát, mint rabmadár röptében éjt-nap a pörkölményeit, és örül mégis, ha kialszik egy-egy lámpa a kertben, átlagban minden harmadik. Cipzárja felhúzza állig, melyet leszegne más-képp, mialatt fegyenc-körútját járja az elsalakosított gyönygykavicson. Mert a kedélye nem csekély kívánnivalót hagy hátra, s ha nem néz utána, egyszercsak nem marad belőle semmi. Csak ez a nyákos lombhulladék, vagy mi.

Elvitte

Atyánkat a Testőr, a test ördöge, öreg is volt már, tagadhatatlanul, orrlíkait benőtte a gyom. Éppen nem féltünk tőle olyan nagyon. S unni sem untuk túlságosan, mint megszoktuk, szöktetéséről nem is ábrándoztunk tehát; ment a dolgát végezni, s mi nem követtük, nem követtünk általa el semmit. Hanem leugrottunk a parkba, hol japán akácunk magát takarja végtelen-ág-bogas végtagjaival... És hörögve szitokszavakat rivall. Csak ez a nyákos lombhulladék, vagy mi.

November

24, kristályosul elméd, a hó a füledbe hull, 'hogy keresztülvergődsz egy parkolón, s eltaposna egy autót, mely kiállni készül süket fakkjából, neked tolatna némán, momentán mit sem éreznél végül. Kesztyűd pamutból, mely könnyebben bomlik a bőrnél, s olcsóbb is főleg, no meg nem éri bőrödöt kellemetlenül. Majdhogynem nem érzel benne semmit. Élni jó. Temetni magunkba magát a semmit, s betömni rést, mely a szabadra nyílik; *temetél*ni.

Főleg

olcsóbb legyen, annyi se még, mint régen egy telefonérme, melyet ha egyszer bedobtál, órákra rá is tapadtál a készülékre. Mindenkin ugyanaz a barna vagy zöld vagy sötétkék orkán, absztrahált falsík mindenfele, anyád padlót sikál, elfeketül a dió levélzete. Egy csomag bláz úgyszólván nem kerül semmibe. Egyedül talán a lábbeli dolgában kerül pácba az ember, ha a valóság talaján meg akar állni. És nincs hova menjen.

Marno János

